

Győri Ítéltábla mint másodfokú bíróság
Bf.II.71/2024/14. szám

A Győri Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Győrött, 2024. november 7. napján megtartott nyilvános ülés alapján 2024. november 13. napján meghozta és kihirdette a következő

í t é l e t e t:

Az életveszélyt okozó testi sértés büntette és más bűncselekmények miatt Terhelt1 ellen indult büntetőügyben a Győri Törvényszék 2024. március 26. napján kihirdetett, B.267/2022/96. számú ítéletét megváltoztatja.

A vádlott terhére megállapított életveszélyt okozó testi sértés büntette kísérleteként (Btk. 164.§ (1) bekezdés, (8) bekezdés I. fordulat) értékelt cselekményt emberölés büntette kísérletének (Btk. 160. § (1) bekezdés, (2) bekezdés j) pontja) minősíti.

A vele szemben kiszabott szabadságvesztés tartamát 10 (tíz) évre, a mellékbüntetésként alkalmazott közügyektől eltiltást 8 (nyolc) évre súlyosítja.

A szabadságvesztés büntetés végrehajtási fokozata fegyház.

Az elsőfokú eljárás során 480.970,- (négy száznyolcvanezer-kilencszázhetven) Ft bűnügyi költség merült fel, melyet a vádlott visel.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja azzal, hogy a vádlott terhére megállapított további bűncselekmények helyes megnevezése személyi szabadság megsértésének büntette, valamint csalás vétsége.

A kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja a vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig letartóztatásban töltött időt.

A másodfokú eljárás során felmerült 17.780,- (tizenhetezer-hétszáznyolcvan) forint bűnügyi költség megfizetésére a vádlott köteles.

I n d o k o l á s

[1] A Győri Törvényszék a 2023. június 1. napjától 2024. március 26. napjáig tartó nyilvános folytatólagos tárgyalássorozat alapján meghozott és utóbbi napon kihirdetett, B.267/2022/96. számú ítéletével Terhelt1 vádlott bűnösségét életveszélyt okozó testi sértés büntettének kísérletében (Btk. 164.§ (1) bekezdés, (8) bekezdés I. fordulat), aljas indokból elkövetett személyi szabadság megsértésének büntettében (Btk. 194. § (1) bekezdés, (2) bekezdés b) pont) és kisebb kárt okozó csalás vétségében (Btk. 373. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a) pont) állapította meg, s ezért halmazati büntetésül 7 év börtön fokozatú

szabadságvesztésre, 5 év közügyektől eltiltásra és 100 napi tétel pénzbüntetésre ítélte. Az elsőfokú bíróság a pénzbüntetés napi tételének összegét 1.500 forintban állapította meg, továbbá rendelkezett a feltételes szabadságra bocsáthatóság legkorábbi időpontjáról, az előzetes fogvatartás szabadságvesztésbe történő beszámításáról, a Mosonmagyaróvári Járásbíróság B.109/2020/6. számú ítéletével kiszabott 10 hónap felfüggesztett szabadságvesztés végrehajtásának elrendeléséről, a pénzbüntetés meg nem fizetése esetén annak szabadságvesztésre történő átváltoztatásáról, a kiszabott pénzbüntetés tekintetében részletfizetés engedélyezéséről, a nyomozás során lefoglalt üveg minta további sorsáról, valamint az eljárás során felmerült bünyügyi költség vádlott általi viseléséről. A törvényszék ezen túl kötelezte a vádlottat polgári jogi igény címén 100.000 Ft tanú9 magánfél részére történő megfizetésére, valamint 15.000 Ft eljárási illeték viselésére.

[2] A törvényszék határozata ellen az ügyész a vádlott terhére, a kiszabott büntetés súlyosítása, hosszabb tartamú szabadságvesztés büntetés és hosszabb tartamú közügyektől eltiltás mellékbüntetés érdekében, míg Terhelt1 vádlott enyhítésért, védője elsődlegesen felmentés, másodlagosan enyhítés érdekében terjesztett elő jogorvoslati kérelmet.

[3] A Győri Fellebbviteli Főügyészség a BF.284/2023/4-I. számú átiratában az ügyészi fellebbezést módosítva fenntartva, a védelmi oldalról bejelentett jogorvoslati kérelmeket nem tartotta alaposnak.

[4] Rámutatott arra, hogy a felülbírálat terjedelme a Be. 590. § (1) és (2) bekezdései alapján teljeskörű. Az elsőfokú bíróság a büntetőeljárási szabályok betartása mellett a szükséges körben lefolytatta a bizonyítást, melynek eredményeként a tényállást a vádlott tagadásával szemben meglévő bizonyítékok mérlegelésével állapította meg. Helytállóan és logikusan értékelte a tanúk és a sértettek vallomását, valamint a zárt logikai láncot alkotó egyéb bizonyítékokat, melyből levont ténybeli következtetései is megfelelőek voltak, az indokolási kötelezettségét teljesítette. Az elsőfokú ítélet tényállása nagyrészt megalapozott, azonban annak kiegészítését látta indokoltnak a vádlott előéleti adataival. Álláspontja szerint a [13] bekezdés részének tekintendő a [85] bekezdésben rögzített azon ténymegállapítás, mely szerint a vádlott a sértettet azzal a hamis ígérettel tudta autóba ültetni, hogy kórházba fogja őt szállítani, továbbá a [10] bekezdéshez tartozónak tekintendő a [80] bekezdésből, hogy a vádlott a sértettet a kalapáccsal a fején többször megütötte.

[5] A vádlott büntetőjogi felelősségére vont következtetés helytálló, azonban a törvényszék a sérüléseket eredményező cselekmény minősítését illetően tévedett, mivel a vádlott az alvó, majd menekülő sértettet egy kalapáccsal a kezében testszerte, a fején pedig többször is közepes és egy esetben nagy erővel megütötte, ezért a sértett megölésére irányuló egyenes szándékkal történő bántalmazásra figyelemmel a vádlott cselekménye a Btk. 160. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés j) pontja szerint minősülő védekezésre képtelen személy sérelmére elkövetett emberölés büntetnének kísérlete.

[6] A büntetékiszabás körében a fellebbviteli főügyészség a súlyosító körülmények körében indítványozta figyelembe venni, hogy a vádlottat többször ítélték el a 2008. évtől folyamatosan elkövetett, nem csupán vagyon elleni bűncselekmények miatt, az [5] bekezdésben rögzített alapítéletéből 2016. április 12. napján került feltételes szabadságra, ezért a [6] bekezdés szerinti, 2017. január 1. és március 31. között, illetve augusztus 28. napján véghezvitt bűncselekményt, mint különös visszaeső követte el, ezért kriminalisztikai szempontból visszaesőnek minősül. Hangsúlyozta azt is, hogy a vádlott kitartóan bántalmazta a sértettet, a kísérlet befejezett és közeli volt, ezért az kisebb nyomattal értékelhető.

[7] A megváltozott minősítés okán rámutatott arra, hogy az irányadó büntetési tételkeret 10 évtől 25 évig terjedő szabadságvesztés, az irányadó középérték 17,5 évre emelkedik, ezért a kiszabott büntetés és a mellékbüntetés tartamának jelentős súlyosítását tartja indokoltnak a végrehajtási fokozat fegyházra történő változtatása mellett.

[8] Mindezek alapján a főügyészség a fellebbezések Be. 599. § (1) bekezdés alapján nyilvános ülésen történő elbírálására, annak keretében az elsőfokú ítélet Be. 606. § (1) bekezdése alapján történő megváltoztatására, egyebekben az elsőfokú indokolás kiegészítését követően a annak helybenhagyására tett indítványt.

[9] Terhelt1 vádlott védője a fellebbezésének írásbeli indokolásában kifejtette, hogy a törvényszék a bizonyítékok nem megfelelő értékelése következtében tévesen állapította meg a tényállást. A bűncselekmény elkövetésének helye a vádlott tulajdonát képező ingatlan volt, a sértett is elismerte és tudatában volt annak, hogy egy másik személy tulajdonában tartózkodik úgy, hogy arról a tulajdonos nem rendelkezik tudomással és arra engedélyt sem adott, ezért a sértett vonatkozásában felmerülhet a magánlaksértés kimerítése.

[10] A sértett, majd tanú1 tanú vallomásának ismertetését követően arra mutatott rá, hogy nem lehet ellentmondásosnak tekinteni a vádlotti vallomást kizárólag azért, mert első alkalommal tagadta a bűncselekmény elkövetését, majd később elismerte, hogy ököllel megütötte a sértettet, álláspontja szerint a vádlott az általa elmondottakat konzekvensen adta elő, az ellentmondásokat nem tartalmazott. Mivel tanú1 nem volt sem szem-, sem fültanúja annak, hogyan indult az egész incidens, nem tudott arra sem nyilatkozni, a vita hogyan kezdődött, továbbá a tanú semmilyen eszközt nem látott a vádlottnál, mely azon vádlotti védekezést erősíti, hogy kizárólag kézzel bántalmazta a sértettet. tanú16 tanú elmondta, hogy többször volt már probléma tanú1 tanúval, ami miatt ki is mentek hozzá, több eljárás is volt ellene folyamatban, ami a védő szerint tanú1 tanú vallomását hiteltelenné teszi.

[11] Hangsúlyozta, hogy a sértett vallomásán kívül semmilyen egyéb bizonyíték nem merült fel arra, hogy a gépkocsiban a vádlott megfenyegette volna, vagy otthagytá volna a Duna-parton. A vádlott elismerte, hogy ököllel valóban megütötte a sértettet és kicsavarta a kezéből a kalapácsot, azonban a védő szerint ez jogos védelemből tette, mivel a sértett Terhelt1 vádlott tudta és engedélye nélkül tartózkodott a házában. A védő álláspontja szerint váratlan megjelenésről sem lehet beszélni abban az esetben, ha valaki a saját ingatlanába megy haza, a sértett igenis számíthatott arra, hogy a vádlott a saját házában bármikor megjelenik. A vádlott arra számított, hogy kizárólag tanú1 tanú tartózkodik a házában, és amíg a szobában lévő lámpát fel nem kapcsolta, nem is tudhatta, ki fekszik az ágyában. A vádlott a saját élete védelme érdekében csavarta ki a kalapácsot a vádlottra támadó sértett kezéből, és ütötte meg utána ököllel, a vádlott a sértett jogtalan támadására jogosan védekezett, ezért nem nyert bizonyítást, hogy a vádlott megvalósította volna az életveszélyt okozó testi sértés büntetnének kísérletét.

[12] A személyi szabadság megsértése büntette körében is kiemelte, hogy vádlott azon védekezésének megcáfolására sem került elő semmilyen bizonyíték, mely szerint a sértett volt, aki közölte vele, hogy szálljon ki a gépjárműből, ezért nem nyert bizonyítást ezen bűncselekmény elkövetése sem.

[13] A család vétsége kapcsán hivatkozott arra, hogy a vádlott a megfelelő motort adta el a sértett részére, akinek a vádlott részére megküldött forgalmi engedély szerint egy 2002-es 1,6 literes 8 szelepes motorú gépkocsija volt. A védő szerint a Peugeot soha nem gyártott 16 szelepes motorokat, ezért árulni sem lehetett ilyen motort. A vádlott nem ejtette tévedésbe a sértettet, mivel másik két személlyel együtt leellenőrizte a megvásárolt motort, azt megfelelőnek találta. Álláspontja szerint az ügyészség egyetlen közvetlen bizonyítékot sem tudott felmutatni a vádlottal szemben, az elsőfokú bíróság pedig feltételezések alapján hozta meg az ítéletét. Mindezekre figyelemmel az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a vádlott felmentését indítványozta.

[14] Terhelt1 vádlott a fellebbezése írásbeli indokolásában rámutatott arra, hogy tévedett az elsőfokú bíróság, amikor ítéletében azt tüntette fel, hogy szabadlábon volt az átadási letartóztatást követően, hiszen lakhelyelhagyási tilalomnak megfelelő kényszerintézkedést

vezettek be vele szemben Németországban, ezért személyi szabadságában korlátozva volt. Az életveszélyt okozó testi sértés kapcsán arra hivatkozott, hogy a sértettre vonatkozó orvosi iratok és a szakértői vélemény is alátámasztották, hogy nem volt életveszélyes sérülése a sértettnek, így nem is valósíthatott meg a sérelmére ilyen bűncselekményt. Kiemelte, hogy a tárgyalás során tanú tanú egy alkalommal sem jelent meg, hogy szembesíthető legyen, és a nyomozati szakban is befolyásolás alatt tett kikényszerített terhelő vallomást. Kifogásolta a pszichiáter szakértői vélemény személyiségzavarára vonatkozó megállapításait, ugyanakkor a sértett pszichés problémáira rámutatva a szavahihetetlensége mellett érvelt, ekként állításaira nem alapozhatja a bíróság az álláspontját. Hivatkozott a magánlaksértés megállapíthatóságára, jogos védelmi helyzetére, illetve arra, hogy a sértett tanút tetteleg bántalmazta és erőszakoskodott vele. A család vétsége elkövetését továbbra is tagadta, véleménye szerint trükkös család áldozata lett volna, azonban ezt időben felismerte.

[15] A fellebbviteli nyilvános ülésen megtartott perbeszédében a fellebbviteli főügyészség képviselője fenntartotta az írásbeli átiratában foglaltakat azzal a pontosítással, hogy az ítélet [10] bekezdésének kiegészítését már nem tartja indokoltnak, mivel abból kiolvasható, hogy a vádlott kalapáccsal ütötte meg a sértettet a fején. Az élet és testi épség elleni cselekmény esetében az egész cselekménysort nézve, a kezdetektől kell értékelni a vádlott tudattartamát és elkövetési magatartását. Nem hagyható figyelmen kívül, hogy tanú tanúnak nem volt felhőtlen a vádlottal való kapcsolata, hol együtt voltak, hol nem, a tanú korábban is együtt volt már a sértettel, és a vádlott a vádbéli napon nem közölte előre a hazaérkezését tanúval. A ház előtt parkolt a sértett autója, ezért a vádlottnak tudnia kellett, hogy a barátnője nem egyedül tartózkodik otthon, majd magához vett egy kalapácsot, mivel az nyilvánvalóan nem a házban vagy a hálósobában volt. A főügyészség szerint semmi bizonyíték nincs arra, hogy a sértett felkészült a vádlotti támadásra, mivel az előzetes tervek szerint tanú tanú buliba készült, a vádlottat nem várta haza, nem volt indok arra, hogy a sértettnek bármilyen módon készülnie kelljen a vádlott érkezésére vagy bántalmazására.

[16] Arra is rámutatott, hogy a vádlott a hazaérkezését követően nem azonnal támadta meg a sértettet, hanem előtte eszközt keresett, és mindent megtett annak érdekében, hogy az alvó személyeket ne ébressze fel, ezért helytállóan rögzítette az elsőfokú bíróság, hogy hirtelen felindulásnak nem tekinthető a cselekménye. Mindezek alapján az ügyészség szerint a vádlott szándékosan támadta meg a kalapáccsal a sértettet, több alkalommal, kitartóan bántalmazta azzal. Az sem maradhat értéketlenül, hogy a vádlott a cselekménye után mindenféle nyomot eltüntetett, feltakarított, majd azzal csalta el a sértettet a házából, hogy beviszi a kórházba, miközben otthagyja a Duna-parton, egy kietlen területen olyan időpontban, amikor kevés volt az esély arra, hogy valaki rátaláljon. Mindezen körülmények és a vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyessége okán a minősítés megváltoztatása mellett a kiszabott büntetés súlyosítására és a szabadságvesztés fegyház fokozatban történő megállapításra tett indítványt.

[17] A védő a fellebbviteli nyilvános ülésen megtartott perbeszédében fenntartotta az írásbeli indokolásában foglaltakat. Kiemelte, hogy tanú tanú és a sértett néhány héttel korábban szakítottak, ami után a tanú a vádlotthoz költözött, ezért nem számított arra, hogy a sértett a házában van, és azt sem ismerte, hogy a vádlott tudatában volt-e annak, hogy milyen járműve volt a sértettnek. Állítása szerint a vádlott nem úgy ment haza, hogy tanúln kívül más is tartózkodik a házában, ezért életszerűtlen és nem bizonyított, hogy a vádlott egy kalapácsot vett magához, mielőtt bement a házába.

[18] Továbbra is kifogásolta, hogy a törvényszék nem vette figyelembe, hogy a vádlott jogos védelmi helyzetben volt, mivel éjszaka ért haza, a sértettnek nem volt engedélye, hogy az ingatlanban tartózkodjon, és ő volt az is, aki először megtámadta a vádlottat, aki így joggal védekezhetett. Álláspontja szerint nem nyert bizonyítást, hogy ki támadt először és milyen

eszközzel, továbbá az sem, hogy a vádlott miért szállt ki az autóból kórházba menet. Mivel az elsőfokú bíróság a beszerzett bizonyítékokat nem megfelelően értékelte, a vádlott bűnösségét igazoló, kétséget kizáró bizonyíték nem merült fel, és a vádlott jogos védelmi helyzetben volt, a vádlott felmentését indítványozta.

[19] Terhelt1 vádlott az utolsó szó jogán tett nyilatkozatában továbbra is jogos védelmi helyzete mellett érvelt, életét védte, amikor a sértett felfegyverkezve megtámadta.

Kifogásolta, hogy nem volt tisztázva a házba történő bejutása sem, mivel állítása szerint nem a főbejáraton, hanem a másik utcáról a garázsból ment be a házba, így nem is láthatta a sértett autóját, és arra sem számíthatott, hogy bárki más a házában tartózkodik. Kiemelte, hogy a sértettel szemben több rendőri eljárás van és volt is folyamatban, az eset napján is távozásra való felszólítás ellenére és erőszakkal ment be a kerítésen keresztül tanú1hoz, aki a sértett fenyegetésére tette meg a nyomozati vallomását. Azt is állította, hogy tanú1 a fotelben volt összeverve, véresen, amikor hazaért. Tagadta, hogy a sértettet a személyi szabadságában korlátozta volna, majd hivatkozott a sértett skizofrén személyiségére, ezért álláspontja szerint nem kizárt az sem, hogy önmagának okozta a sérüléseit, vagy el is eshetett.

[20] Az ügyészi fellebbezés alapos, a védelmi fellebbezések nem alaposak az alábbiak szerint.

[21] Az ítéltábla az előterjesztett fellebbezések tartalmára – különösen a jogorvoslati kérelmekre, azok írásbeli indokolására, a fellebbviteli eljárásban előadott perbeszédekben foglaltakra tekintettel –, a fellebbviteli főügyészségi átiratban részletezettekre figyelemmel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének felülvizsgálatát a Be. 590.§ (1) bekezdésében meghatározott módon, azaz teljeskörűen végezte el.

[22] A felülbírálat során megvizsgálta az elsőfokú bíróság eljárását, valamint a törvényszéknek a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére és a büntetés kiszabására vonatkozó valamennyi rendelkezését.

[23] A másodfokú felülvizsgálat során az ítéltábla nem észlelt olyan megalapozottsági hibát, illetőleg perrendi szabálysértést, amely az elsőfokú ítélet érdemi felülbírálatát megakadályozta volna. A fentiek szerinti teljes felülvizsgálat kiterjedt a büntetőügy valamennyi fő- és járulékos, azaz az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező kérdésére, a másodfokon eljáró bíróságnak emellett a bizonyítási eljárás törvényességét folyamatában is megfelelően vizsgálnia és kontrollálnia kellett. Ekörben megállapítható, hogy érdemleges támadás perrendi-eljárási oldalról az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítási tevékenységet nem érte, ezzel összefüggésben a másodfokú bíróság sem észlelt feltétlen hatályon kívül helyezést eredményező, illetőleg érdemi kihatású relatív hatályú eljárási hibát, hiányosságot vagy mulasztást.

[24] A Győr-Moson-Sopron Megyei Főügyészség B.652/2020/38. számú vádirata 2022. október 21. napján érkezett a Győri Törvényszékre, az ügy B.267/2022. számon került iktatásra. A törvényszék 2023. február 21. napján a csalás vétsége miatt a Mosonmagyaróvári Járásbíróságon B.46/2023. számon indult büntetőügy B.267/2022. számú ügyhöz történő egyesítéséről rendelkezett, majd 2023. április 4. napján előkészítő ülést tartott. Az előkészítő ülésen Terhelt1 vádlott részben elismerte a bűnösségét, állítása szerint volt dulakodás a sértettel, de ez nem úgy történt, mint ahogy azt a sértett és tanú1 tanú beállította, ezért nem mondott le a tárgyaláshoz való jogáról, így az ügyben tárgyalás kitűzésére és bizonyítás lefolytatására került sor. A 2023. június 1. napi tárgyaláson a vádlott részletes vallomást tett, majd sértett1 sértett kihallgatására került sor.

[25] Az eljárás során a törvényszék által tanúként került kihallgatásra tanú2, tanú9, tanú10, tanú12, tanú11, tanú16, tanú14 és tanú13. tanú1 tanú felkutatására tett intézkedések és a vele szemben kiadott személykörzés sem vezetett eredményre, ezért a törvényszék a tanú nyomozás során tett vallomását felolvasás útján tette a tárgyalás anyagává. Az elsőfokú bíróság az eljárása során sértett1 sértett sérülései tekintetében a korábban előterjesztett igazságügyi orvosszakértői vélemény kiegészítését rendelte el. A szakértő véleményében a korábbi megállapításait továbbra is fenntartotta, a sértett sérülései testi tünetekben megnyilvánuló maradandó fogyatékossgot nem eredményeztek, a pszichés tünetek miatt súlyos egészségromlásként értékelhető állapotot véleményezett a szakértő. Az elsőfokú bíróság részéről ismertetésre kerültek a nyomozás során kihallgatott tanúk vallomásai, illetve az eljárás során beszerzett szakértői véleményeket és okirati bizonyítékokat is ismertetés útján tette a bizonyítási eljárás részévé.

[26] A rendelkezésre álló bizonyítási anyag vizsgálata alapján megállapítható, hogy a fellelhető bizonyítékok tárgyalás anyagává tételére az eljárás során perrendszerűen sor került, az eljárt bíróság tevékenysége folytán minden olyan bizonyíték a tárgyalás részévé vált, amely a tényállás megalapozott megállapításához szükséges volt, a törvényszék az irányadó történeti tényállást teljes egészében felderítette, és azt teljes mértékben helyénvaló módon is állapította meg. A törvényszék kimerítően foglalkozott mindazokkal a személyi, tárgyi és okirati jellegű bizonyítékokkal, amelyek az ügy meghatározó jelentőségű elemeiként alkalmasak voltak arra, hogy a törvényes bizonyítékkértékelés alapjául szolgáljanak. Mindezeket összevetette a terhelt érdemi védekezésével, és az ezzel kapcsolatos tényeket és adatokat egymásra is tekintettel kimerítő értékelésben részesítette. Összességében az elsőfokon eljárt bíróság helytállóan értékelte és egymáshoz is kapcsolta azokat a bizonyítékokat, amelyek értékeléséből kiolvasható, hogy ténylegesen mire alapozta az ítéleti tényállást.

[27] A törvényszék lényegre törően bemutatta Terhelt1 vádlott vallomásának, illetve annak változása részleteit, majd kellő alapossággal részletezte és vádlotti védekezéssel is összevetette a sértett1 sértett vallomásait és tanú1 tanú nyomozás során tett vallomását. Megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság minden rendelkezésére álló intézkedést megtett annak érdekében, hogy tanú1 tanú felkutatható és kihallgatható legyen, ezért több olyan tanú kihallgatására is sor került, akik tudomással bírhattak a tanú tartózkodási helyéről, azonban ezen kihallgatások sem hoztak eredményt. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság a Be. 527. § (1) bekezdés a) pontja alapján törvényesen járt el, amikor tanú1 tanú nyomozati vallomását annak felolvasásával tette a bizonyítás részévé. A törvényszék a bizonyítékok között értékelte a 2023. november 7. napján megtartott tárgyaláson felolvasás útján a tárgyalás anyagává tett tanúvallomásokat, így a mentőt értesítő tanú4 és tanú5 tanúk, a helyszínre érkező tanú3 mentőtiszt és a tanú6 baleseti helyszínelő nyomozati vallomását. Az okirati bizonyítékok között értékelte a rendőri jelentéseket és feljegyzéseket, a sértettre vonatkozó orvosi iratokat, az OMSZ-nél a sértett ellátásáról keletkezett dokumentumokat és a bejelentést rögzítő hanganyagot, valamint értékelésre kerültek a pszichiáter és orvosszakértői vélemények.

[28] Az I. tényállási pont kapcsán megállapítható, hogy a törvényszék részletes indokát adta, hogy mely okból alapította az ítéletét a sértett és tanú1 tanú vallomására. Helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy ezen vallomások összhangban voltak az orvosszakértői véleménnyel, valamint a tárgyaláson kihallgatott, illetve a felolvasás útján a tárgyalás anyagává tett egyéb tanúk vallomásával. Az ítéltábla sem értett egyet azon védelmi állásponttal, mely szerint következetes vádlotti vallomással állunk szemben, hiszen a

büntetőeljárás menetében több, eltérő tartalmú előadás született. A vádlott kezdetben még azzal védekezett, hogy egyáltalán nem volt itthon, később már a sértett támadt rá egy kalapáccsal, és a vádlotti védekezés közben sérült meg a sértett. Olyan vallomása is volt, hogy ökölrel egy alkalommal megütötte a sértettet, illetve a személyi szabadság megsértése büntette tekintetében a védekezése lényege az volt, hogy a sértett szólította fel őt a gépjárműből történő kiszállásra. Ezzel szemben az elsőfokú bíróság okszerűen jutott arra a következtetésre, hogy a sértettnek végig következetes volt a vallomása, mely szerint ütésekre ébredt fel, ezért menekülőre fogta, és közben is folyamatosan bántalmazta a vádlott. Ezt a sértetti vallomást és vádlotti bántalmazást támasztotta alá tanú1 tanú is. Miután a sértett visszatért a házba, egybehangzóan állították, hogy a vádlott nem engedett mentőt hívni, helyette azt ígérte, hogy kórházba szállítja a sértettet, ezzel szemben a Duna-parthoz vitte, és ott magára hagyta.

[29] A törvényszék az orvosi dokumentumokat figyelembe vevő orvosszakértői véleménnyel is ütköztette a vádlott védekezését és a sértetti vallomást, melynek eredményeként megalapozottan jutott arra, hogy az orvosszakértő megállapításai is a sértetti előadást támasztották alá. Arra vonatkozóan pedig, hogy milyen állapotban találták meg a sértettet a bántalmazás után, tanú5, tanú4 és a mentőstiszt egybehangzó állításait értékelte, melyek szintén a sértett vallomását erősítették meg.

[30] A rendelkezésre álló iratok alapján megállapítható, hogy összességében és érdemében is helytállóan járt el az elsőfokú bíróság, amikor a vádlotti védekezéssel szemben az ítéleti tényállást törvényes mérlegelés útján az egyéb hitelt érdemlő bizonyítékokkal is megfelelően alátámasztott, vádlottat terhelő személyi típusú bizonyítékokra, a mindvégig következetes vallomást tevő sértett1 sértett és tanú1 tanú vallomásainak tartalmára, az egyéb hitelt érdemlő tartalmú személyi bizonyítási anyagra, mindezek alátámasztására alkalmas szakértői vélemények megállapításaira, valamint az egyéb okirati és tárgyi bizonyítékok által szolgáltatott adatokra alapította.

[31] Az elsőfokú bíróság a csalás vétsége tekintetében értékelte a kihallgatott tanúk vallomásait és az okirati bizonyítékok között a feljelentést, a beépítési garanciát és az ügyvédi felszólítást, és azokat összevetette a vádlottnak az eljárás során előadott különböző irányuló védekezésével.

[32] A vagyon elleni bűncselekmény tekintetében helytállóan mutatott rá a törvényszék arra, hogy Terhelt1 vádlott többször módosította az eljárás során a vallomását, hol elismerte, hol tagadta a terhére rótt cselekményt, majd a bírósági szakban a trükkös csalásig is eljutott áldozatként tüntetve fel magát. A sértett és a kihallgatott tanúk vallomásai egybehangzóak voltak a tekintetben, hogy 16 szelepes motort kívántak megvenni a vádlottól, ilyen is szerepelt a hirdetésben, ennek ellenére 8 szelepes motort adott el, mellyel jogtalan haszon megszerzése céljából tévedésbe ejtette sértett2 sértettet, és ezzel neki kárt okozott. A vádlott elkövetéskori, majd azt követően tanúsított magatartására vonatkozóan a kihallgatott tanúk egybehangzóan nyilatkoztak, e körben a törvényszék bizonyítékértékelő tevékenységét szükségtelen megismételni, ekként az elsőfok által megállapított tényállással, a vádlott terhére rótt bűncselekmény minősítésével és az e körben kifejtett jogi indokolással is maradéktalanul egyetértett a másodfokú bíróság. Meggyőző indokát adta az elsőfokú bíróság, hogy mi alapján jutott arra a következtetésre, hogy Terhelt1 vádlott elkövette a terhére rótt vagyon elleni bűncselekményt is.

[33] A fentebb részletezettek okán a másodfokú felülbírálat eredményeképpen az ítéltábla osztotta azon fellebbezési főügyészégi álláspontot, miszerint a törvényszék a büntetőeljárás szabályok maradéktalan megtartása mellett a szükséges körben lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeképpen megalapozott ítéleti tényállást állapított meg, a releváns bizonyítékok hitelt érdemlőségéről meggyőződve, kellő részletességgel vizsgálta és elemezte a rendelkezésre álló tényeket, adatokat, körülményeket és az azok alapjául szolgáló bizonyítási anyagot, megfelelően eleget téve az indokolási kötelezettségének is.

[34] Az eljárási és logikai hibáktól mentesen megállapított tényállás a Be. 592. (1) bekezdés a)-b) és (2) bekezdés a)-d) pontjaiban írt megalapozatlansági hibáktól, hiányosságoktól mentes, csak kisebb mértékben szorul némi pontosításra az előéleti adatok tekintetében az iratok tartalma alapján a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja alapján az alábbiakkal.

[35] A [6] bekezdésben rögzített Bpk.218/2019/5. számú határozat büntetővégzés volt, míg a [13] bekezdést kiegészíti annyiban a sértett vallomása alapján, hogy a vádlott azzal az ígérettel ültette be a sértettet a saját gépkocsijába, hogy kórházba viszi. A [20] bekezdésben, illetve erre tekintettel a [79] bekezdésben megállapítottak akként pontosítandók, hogy az erőbehatások mértéke, jellege, az alkalmazott eszköz alkalmas volt akár életveszélyes, akár az élet kioltásával járó sérülés okozására is, ezek elmaradása csak a véletlenül és a sértett szervezetének egyéni sajátságán – vaskosabb koponyacsontok – múlt.

[36] A törvényszék által megállapított tényállás a fentiek szerinti pontosításokkal került teljes összhangba az okszerűen mérlegelt bizonyítékokkal, az további korrekciókra már nem szorult, így az ítéltábla a Be. 593. § (3) bekezdésében foglaltak szerint a kiegészített tényállás alapján bírálta felül a fellebbezésekkel támadott elsőfokú határozatot. Az így megalapozott tényállásból a törvényszék okszerűen vont következtetést Terhelt1 vádlott bűnösségének fennálltára valamennyi terhére rótt cselekmény tekintetében, azonban az élet elleni bűncselekmény minősítése vonatkozásában tévedett. A megállapított tényállásból az is következik, hogy Terhelt1 vádlott tekintetében a jogos védelmi helyzet nem volt megállapítható, és sérelmére a magánlaksértés sem valósult meg. tanú1 tanú a vádlott engedélyével tartózkodott a házában, a vádlott ingatlanában jogszerűen tartózkodó tanú pedig engedélyezte a vallomása szerint, hogy a sértett a házba bemenjen és ott vele töltsen az éjszakát.

[37] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásból okszerűen következett annak vizsgálata, hogy fennállt-e a vádlott sértett megölésére irányuló szándéka. Az emberölésre irányuló szándék fennállásának megállapítása lényegileg jogi következtetésen alapul, amelyet a mindenkor jogalkalmazónak a rendelkezésre álló bizonyítékok sokoldalú és külön-külön, illetőleg egymással összefüggéseikben való értékelése alapján kell megítélnie. Emberölés megállapítására kizárólag akkor kerülhet sor, ha a szándékos bűnösség alapjául szolgáló tényelemek kellően bizonyítottak.

[38] A vizsgált cselekmény élet elleni vagy testi épség elleni jellegének megállapításakor alapvetően annak a kérdésnek az eldöntése szükséges, hogy az elkövető szándéka a sértett életének – akár egyenes, akár eshetőleges – szándékkal történő kioltására, vagy ezzel

szemben csupán testi sérülések okozására irányult-e. Ezzel összefüggésben az ítélezési gyakorlat azt hangsúlyozza, hogy az elkövetés idején fennálló tudati állapot megállapításánál, illetőleg annak megítélésénél, hogy az elkövető szándéka ölésre avagy bántalmazásra, esetlegesen egészségsértésre irányult-e, a külvilágban megnyilvánuló, s ilyen módon megismerhető azokból a tényekből kell következtetést levonni, amelyek részben tárgyi, részben pedig alanyi jellegűek.

[39] A szándék körében különös gonddal kell vizsgálni a tárgyi tényezők körében a cselekmény elkövetésére használt eszköz élet kioltására való alkalmasságát, az elkövetés konkrét körülményeit, a véghezvitel módját, ennek körében az erőkifejtés mérvét, intenzitását, folyamatosságát és irányítottságát, az okozott sérülések helyét és jellegét, nevezetesen azt, hogy az emberi test olyan tájékára irányítottak voltak-e a behatások, amely közismerten életfontosságú szerveket tartalmaz, továbbá az elkövetés előtt, alatt, illetőleg azt követően az elkövető által tett kijelentéseket, és az ezzel összefüggésben tanúsított magatartást. Az alanyi tényezők körében az elkövető személyiségének és jellemző tulajdonságainak, a cselekményt kiváltó okok és körülmények feltárásának, a véghezvitelt megelőző pszichikus folyamat lényegének, illetőleg az elkövető passzív alanyhoz való viszonyának van alapvető jelentősége.

[40] A 3/2013. Büntető jogegységi határozatban foglaltakat szem előtt tartva az alábbi alanyi és tárgyi tényezők értékelhetők. A tárgyi tényezők körében a cselekmény elkövetéséhez használt eszköz mindig gondos mérlegelést igényel. A vádlotti és sértetti vallomás alapján Terhelt1 vádlott által használt eszköz ácskalapács volt, amelynek az élet kioltására való alkalmassága megkérdőjelezhetetlen, annak megfelelő irányítottsággal, erővel, illetve mennyiségben történő alkalmazása emberölésre irányuló szándékra enged következtetni.

[41] A megállapított tényállás szerint Terhelt1 vádlott az alvó sértettet támadta meg az ácskalapáccsal, a fejére legalább 5 közepes és 1 azt meghaladó, nagy erejű ütest mért, mellyel az orvosszakértői véleményben rögzített sérüléseket, köztük a bal oldali koponyaalapi törést okozta a sértettnek. A felébredését követően sem hagyott fel a vádlott a menekülő sértett bántalmazásával, melynek eredményeként testszerte számos egyéb sérülés keletkezett a sértett testén. A szakértő egyértelműen foglalt állást a tekintetben, hogy a kalapáccsal fejre mért ütés (az erőbehatás jellege, mértéke és az alkalmazott eszköz) alkalmas volt a ténylegesnél súlyosabb, akár életveszélyes, akár a sértett halálával járó sérülés okozására is. A súlyosabb sérülés elmaradása többek között a sértett sajátos koponyaszerkezetének volt köszönhető, a sértett vaskosabb koponyacsontjai akadályozták meg a súlyosabb eredmény bekövetkezését.

[42] Azt is fontos kiemelni, hogy a bántalmazást követően a vádlott magatartása a cselekménye nyomainak, bizonyítékainak eltüntetésére irányult, a lakásban feltakarította a vérvonásokat és tanúl tanút is megöléssel fenyegette arra az esetre, ha a vérző sértetthez mentőt mer hívni. A sértett irányában is elhangzott az öléssel való fenyegetése arra az esetre, ha valakinek elmondja történeteket vagy feljelentést tesz, ezt a konyhában és az autóban is nyomatékosította a sértett felé. Terhelt1 vádlott a tanú és a sértett telefonját is magához vette annak biztosításkául, hogy ne tudjanak segítséget hívni a sértetthez. Annak érdekében, hogy a segítség a lehető legkésőbb érkezzen, és cselekménye is minél később juthasson mások tudomására, Terhelt1 vádlott a vérző fejű és zavartan beszélő sértettet egy kietlen területen hagyta magára, ahol nagyon kevés volt az esély arra, hogy valaki rátaláljon.

[43] A bántalmazást kiváltó indíték sem hagyható figyelmen kívül az alanyi tényezők körében. Terhelt1 vádlott és tanú1 tanú közötti kapcsolat több alkalommal megszakadt már, amikor is a tanú a sértettel került közelebbi kapcsolatba. Erről a vádlott is tudomással bírt, a vádlott által is elismerten a sértett és közte több hatósági eljárásra okot adó konfliktus volt az utóbbi időben. Nem sokkal azután, hogy tanú1 tanú visszaköltözött a vádlotthoz, a sértett ismét felbukkant az életükben, mégpedig oly módon, hogy a sértettet a vádlott a saját házában találta az általa is szeretett nő mellett. Nem áll rendelkezésre adat arra vonatkozóan, hogy a vádlott pontosan mikor érkezett haza, mikor szembesült azzal, hogy a sértett a házában tartózkodik tanú1 tanúval, és miként jutott be abba a szobába, ahol a sértett aludt, azonban az megállapítható, hogy Terhelt1 vádlott mindent megtett annak érdekében, hogy a házban tartózkodók ne észleljék a hazaérkezését, így teremtve lehetőséget arra, hogy a vádlott az alvó sértettre támadhasson, akinek ily módon esélye sem volt a támadás kivédésére.

[44] A vádlott eszközös támadása tehát az emberi test olyan tájékára irányított volt, amely közismerten életfontosságú szerveket, illetve érzékszerveket foglal magában, a kalapáccsal mért ütések kitartó folyamatossága, intenzitása és sorozatjellege nem hagy kétséget, a vádlott szándéka a sértett életének kioltására irányult, amely azonban nem következett be, ekként a vádlott minősített ölési cselekménye kísérleti szakban rekedt.

[45] A másodfokú bíróság vizsgálta az emberölés privilegizált esetének megállapíthatóságát. A jelen ügy rendelkezésre álló adatai alapján nem állapítható meg, hogy Terhelt1 vádlott olyan rendkívüli indulat hatására cselekedett, amely a tudatát elhomályosította, és amely a belső egyensúlyának meg bomlásához vezetett, mely állapotában a meg gondolás és megfontolás szokásos módja számára lehetetlenné vált. Terhelt1 ugyan indulat hatására cselekedett, ez azonban tudatát nem homályosította el, viselkedése mindvégig célszerűsége utaló ismérveket tartalmazott, ezért az ítéltábla nem látott alapot az erős felindulás szerinti minősítés vádlott javára történő megállapítására.

[46] Mindezek alapján sértett1 sértett sérelmére megvalósított élet elleni vádlotti magatartás a Btk. 160. § (1) bekezdésben meghatározott és a (2) bekezdés j) pontja szerint minősülő és büntetendő védekezésre képtelen személy sérelmére elkövetett emberölés büntetettének a Btk. 10. § (1) bekezdés szerinti kísérleteként minősült, ezért a jogi minősítés megváltoztatása volt indokolt.

[47] A személyi szabadság megsértése büntette és a csalás vétsége tekintetében kifejtett elsőbírői okfejtéssel az ítéltábla minden tekintetben egyetértett, a minősítéshez fűződő jogi indokolás szakszerű volt.

[48] Az elsőfokú bíróság ítéletének rendelkező részében a büntető törvénynek megfelelő minősítő rendelkezéseket nem a 61/2008. BK véleményben rögzítettek szerint szövegezte meg, ekként a vádlott terhére rótt bűncselekmények megnevezésének a pontosítása vált szükségessé. A BK vélemény 1. pontja értelmében a Be. 561. § (2) bekezdés c) pontja szerint az ügydöntő határozat rendelkező részében kétféle módon kell minősíteni a bűncselekményt: szövegesen és a megfelelő jogszabályi rendelkezések feltüntetésével. Az 1. a) pont alapján a szöveges minősítés fő eleme a bűncselekmény megnevezése a Btk. Különös Része szerinti alcímének megfelelően alakul. A Btk. azonban nem minden bűncselekményi tényállást jelöl

külön alcímmel, hanem számos esetben több bűncselekményi tényállást közös alcím alá sorol. Nincs külön alcíme az egyes bűncselekmények minősített eseteinek sem. Egy bűncselekményt akkor is csak az alcímével kell megjelölni, ha közös alcím alá több, külön §-ba, bekezdésbe vagy pontba foglalt törvényi tényállás tartozik. Mindezek alapján a másodfokú bíróság a fenti rendelkezéseknek megfelelően helyesbítette a vádlott terhére rótt bűncselekmények szöveges minősítését.

[49] Az ítéltábla az alkalmazandó büntető törvény vizsgálatakor figyelemmel volt, hogy a feltételes szabadságra bocsátásra vonatkozó rendelkezések 2020. november 5. napjától a vádlott terhére rótt élet elleni bűncselekmény tekintetében szigorodtak, és azóta kizárja a büntető törvény a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségét a Btk. 160. (1) és (2) bekezdés szerinti bűncselekmény tettesével szemben. Erre tekintettel a Btk. 2. § (1) bekezdésben előírtak alapján a bíróság az elkövetéskor hatályban lévő, a vádlottra nézve kedvezőbb rendelkezéseket tartalmazó büntető törvényt alkalmazta vele szemben.

[50] A büntetéskiszabás másodfokú felülbírálatára során az ítéltábla is figyelemmel volt az elsőfokú bíróság által számbavett enyhítő és súlyosító körülményekre, azonban a súlyosító körülményeket nem teljeskörűen vette figyelembe, és a büntetéskiszabási körülményeket nem súlyuknak megfelelően értékelte.

[51] Terhelt1 vádlott esetében a megváltozott jogi minősítésre figyelemmel megváltozott az irányadó büntetési tételkeret. A bíróságnak a Btk. 6. § (1) bekezdése és 81. § (1)-(3) bekezdései alapján halmazati büntetést kellett kiszabnia.

[52] A Btk. 81. § (2) és (3) bekezdései értelmében a halmazati büntetést a bűnhalmazatban lévő bűncselekményekre megállapított büntetési nemek, illetőleg büntetési tételek közül a legsúlyosabbnak az alapulvételével kell kiszabni. Ha a bűnhalmazatban lévő bűncselekmények közül legalább kettő határozott ideig tartó szabadságvesztéssel büntetendő, a büntetési tétel felső határa a legmagasabb büntetési tétel felével emelkedik, de nem érheti el az egyes bűncselekményekre megállapított büntetési tételek felső határának együttes tartamát.

[53] Jelen esetben a bűnhalmazatban lévő bűncselekmények közül a legsúlyosabb a minősített emberölés büntette, amely a Btk. 160. § (2) bekezdésre figyelemmel 10 évtől 20 évig terjedő, vagy életfogytig tartó szabadságvesztéssel büntetendő, ez a legmagasabb büntetési tétel emelkedik a felével, ugyanakkor nem érheti el a bűnhalmazatban lévő három bűncselekményre megállapított büntetési tételek felső határának együttes tartamát, ami 27 év.

[54] A legmagasabb büntetési tétel felével történő emelkedésének is határt szab a Btk. 36. §-a, melynek értelmében a határozott ideig tartó szabadságvesztés legrövidebb tartama 3 hónap, leghosszabb tartama 20 év; bünszervezetben, különös vagy többszörös visszaesőként történő elkövetés, illetve halmazati vagy összbüntetés esetén 25 év.

[55] A fenti rendelkezésekből egyértelmű, hogy jelen esetben a vádlottal szemben alkalmazandó büntetési tételkeret a halmazati büntetési szabályokra is figyelemmel - határozott ideig tartó szabadságvesztés büntetés esetén - 10-25 év, amelynek középértéke 17 év 6 hónap szabadságvesztés.

[56] Terhelt1 vádlott többszörösen büntetett előéletű, felfüggesztett szabadságvesztés hatálya alatt követte el a terhére rótt bűncselekményeket, ekként megállapítható, hogy a korábban vele szemben alkalmazott büntetések nem bírtak kellő visszatartó erővel. Az élet elleni bűncselekmény elkövetésekor kitartó szándék vezérelte, ugyanakkor az elsőfokú bíróság által értékelt enyhítő körülményeken túl a vádlott javára értékelhető, hogy felindult állapotban követte el cselekményét. Az ítéltábla a kétszeres értékelés elkerülése érdekében mellőzi a vádlott terhére értékelni az elsőfokú bíróság által a súlyosító körülmények között figyelembe vett azon körülményt, hogy a vádlott az alvó sértettet és különösen veszélyes eszközzel támadta meg, tekintettel arra, hogy ezek a bűncselekmény minősítésekor már értékelést nyertek.

[57] A büntetés céljának a szem előtt tartása - mint büntetékiszabási elv - törvényi megfogalmazás azt jelenti, hogy a generális és a speciális prevenció együttesen látják el társadalomvédelmi feladatukat, köztük a törvény sorrendet nem állít fel. A bűncselekmény konkrét tárgyi súlyához, a bűnösség fokához, az elkövetők társadalomra veszélyességéhez és az egyéb enyhítő és súlyosító körülményekhez igazodó büntetés figyelemmel van a konkrét bűncselekménynek a cselekmény következményeitől nagy mértékben függő társadalomra veszélyességének fokára, az elkövető előéletében rejlő társadalomra veszélyessége mértékére; azt a bűnösség fokával összefüggésben a bűncselekmény indítéka és célja is befolyásolhatják.

[58] A fentiek szerint a másodfokú bíróság által kiegészített és pontosított bűnösségi és büntetékiszabási körülményekre figyelemmel az a következtetés vonható, hogy a terhelt által megvalósított élet elleni bűncselekmény nagyobb tárgyi súlyára, a vádlott cselekményeinek fokozottabb társadalomra veszélyességére, a bűnösségi körülmények másodfokú eljárásban fentiek szerint történt kiegészítése, valamint azoknak megfelelő nyomatékkal való értékelése alapján az elsőfokon alkalmazott joghátrány súlyosítása szükségeszerű.

[59] Ekként az ítéltábla osztotta a fellebbviteli főügyészégi jogi álláspontot annyiban is, hogy Terhelt1 vádlottal szemben a megváltozott minősítésre figyelemmel a büntetés súlyosítása volt indokolt. A feltárt enyhítő körülmények jellegére figyelemmel ugyanakkor a másodfokú bíróság úgy ítélte meg, hogy az irányadó büntetési tételkeret minimumában megállapított szabadságvesztés büntetés elegendő annak ellenére is, hogy jóval a középérték alatt maradt.

[60] A szabadságvesztés végrehajtási fokozata a Btk. 37. § (3) bekezdés a) pont ad) alpontra figyelemmel fegyház fokozatban került meghatározásra.

[61] Helytállóan alkalmazta a törvényszék a Btk. 33. § (2) bekezdés szerinti mellékbüntetést is a vádlottal szemben, mivel méltatlanná vált a közügyek gyakorlásában való részvételre. A szabadságvesztés tartamához igazodóan a mellékbüntetés tartamának a súlyosítása is indokolt volt, ezért az ítéltábla a mellékbüntetés tartamát is felemelte 8 évre.

[62] Az ítéltábla által meghatározott szankciórendszer már elégséges a büntetési célok eléréséhez, az arányosnak minősíthető az elkövetett cselekmények tárgyi súlyával, a terhelt alanyi bűnösségének fokával, illetőleg személyisége társadalomra veszélyességének

mértékével. Az alkalmazott joghátrány szükséges és arányos, mely biztosítja a Btk. 79. § szerinti büntetési célok elérését, megfelel a generális és speciális prevenció elvárásainak is.

[63] Az ítéltábla a Be. 590. § (7) bekezdése alapján vizsgálta az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező járulékos kérdésekben hozott rendelkezések helyességét is, és megállapította, hogy azok törvényesek, ugyanakkor a másodfokú bíróság észlelte, hogy a törvényszék a bűnügyi költség összegének meghatározásánál nem vett minden felmerülő bűnügyi költséget számításba. Az elsőfokú bíróság eljárása során a költségjegyzékben összesített összegtől eltérően összesen 299.461 Ft, a 08040/955/2020. bü. számú nyomozás során 167.109 Ft, míg a 08040/675/2020. bü. számú nyomozás során 14.400 Ft, vagyis összesen 480.970 Ft költség merült fel. Erre tekintettel indokolt volt a vádlott által viselendő bűnügyi költség összegének a pontosítása is.

[64] A fentiek alapján az ítéltábla az előterjesztett fellebbezéseket a Be. 599. § (1) bekezdése alapján nyilvános ülés keretében elbírálván, a törvényszék ítéletét a Be. 606. § (1) bekezdése alapján a megváltoztatta, egyebekben az elsőfokú ítélet egyéb rendelkezéseit – amelyek törvényesek és megalapozottak – a Be. 605. § (1) bekezdésében foglaltak szerint helybenhagyta.

[65] Terhelt1 vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetése óta előzetes fogvatartásban töltött időt az ítéltábla a Btk. 92. § (1) bekezdés alapján a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe beszámította a Btk. 92. § (2) bekezdésének figyelembevételével, továbbá a Be. 613. § (1) bekezdésében foglaltak szerint megállapította a másodfokú büntetőeljárásban felmerült bűnügyi költség összegét, és rendelkezett annak a vádlott által történő viselése tárgyában is a Be. 574. § (1) bekezdése alapján.

Győr, 2024. november 13.

Dr. Zólyomi Csilla s.k.
a tanács elnöke

Dr. Papp Krisztina s.k.
előadó bíró

Dr. Németh Balázs s.k.
bíró

Záradék:

Ez az ítélet és ezáltal a Győri Törvényszék 2024. március 26. napján kihirdetett, B.267/2022/96. számú ítéletének meg nem változtatott része a mai napon jogerőre emelkedett.

Győr, 2024. november 13.

Dr. Zólyomi Csilla s.k.
a tanács elnöke